

Dansen tegen het vergeten

RECENSIE DANS Met *What remains* brengt Zoë Demoustier een knappe bezinning op leeftijd, sterfelijkheid en herbeginnen.

Choreografe Zoë Demoustier (27) werkt de komende jaren onder de vleugels van Wim Vandekeybus' gezelschap Ultima Vez. Voor *What remains* verzamelde ze een mooie familie dansers. Naast zes kinderen herken je Jef Stevens (75), die zijn tweede carrière beleeft bij onder meer Peeping Tom, en de Brusselse choreografe Karin Vyncke (62), die al sinds de jaren 80 op het podium staat. En nadat hij ons omverblies in *Into the open* van Voetvolk zuigt Misha Demoustier (23), broer van, ook nu weer alle aandacht op.

What remains volgt het grillige ritme van de herinnering. Tableaus bevroren, vallen uit elkaar, worden teruggespoeld en duiken vervormd weer op. Door de vele black-outs, afgewisseld met ijzig grijs licht, lijken we wel te dwalen door de gaten van een alzheimerbrein. Mooi hoe de dansers bijna elkaars spiegelbeelden uit een andere levensfase worden

en hoe de kleine Kyora (5) met een wit doek tussen de versteende figuren rent, alsof ze de brokstukken van het geheugen aan elkaar wil lijmen. Ook bij mensen met dementie blijven herinneringen uit de kindertijd vaak de laatste strohalm.

Demoustier heeft een sterk oog voor compositie en groepsdynamiek. Anders dan bijvoorbeeld Kabinet K of Seppe Baeyens, die ook voorstellingen met jongeren maken, is haar aanpak abstracter, sculpturaler, iets sterieler ook. Niet van alle dansers komt de persoonlijkheid even goed uit de verf. Het duurt ook een tijdje voor Demoustier ons echt beet heeft. Het ziet er erg professioneel, matuur en aantrekkelijk uit, maar in de eerste helft blijft de gevoelslading uit. Ook voorganger *Unfolding an archive* voelde nog wat pseudo-artistiek: de juiste looks, maar qua vorm niet altijd even gedragen.

Kleur

Dat verandert wanneer er kleur in de voorstelling komt, via de kostuums en het licht. Demoustier schakelt een versnelling hoger, laat meer leven en muziek toe op de scène en pakt uit met enkele sterke beelden. Prachtig is het memento mori waarin de groep verdwijnt achter een zwart gaas, terwijl een koor een vaarwellied zingt. Aangrijpend is ook de worsteling tussen de aftakelende Stevens en Misha Demoustier die omslaat in een tedere omhelzing. Het zijn taferelen die je wellicht elke dag in een woonzorgcentrum ziet.

Toch gaat *What remains* over veel meer dan de impact van ouder worden. Onderstroom is de cyclus van leven en dood, van doorgeven, afscheid nemen en opnieuw beginnen. In de manier waarop de bewegingen van de ene danser naar de andere reizen doet het stuk denken aan Katja Heit-

Demoustier verzamelde een mooie familie dansers. © Kurt Van der Elst

manns *Motus mori*, een levend archief waaraan je kleine gebaren van jezelf of je overleden geliefden kunt doneren.

In *What remains* zien we het kind dat de ouderen ooit zijn geweest en de nakende volwassenheid die al op de loer ligt. Misschien is dat wel wat intergenerationale kunst echt inhoudt: Demoustier maakt geen fetisj van het cijfertje bij onze naam, maar toont hoe we al die leef-tijden met ons meedragen en hoe daarin

nieuwe allianties schuilgaan. Benieuwd hoe deze beloftevolle, jonge choreografe de komende jaren verder haar eigen stem vindt.

Charlotte De Somviele

What remains Zoë Demoustier

Nog op 4-5/3 in Bronks (Brussel), 17/3 in Schouwburg Kortrijk, 23-24/3 in Het Paleis (Antwerpen), 3-4/5 in Stuk (Leuven), 2/6 in CC Westrand (Dilbeek).

★★★☆☆